

ਬ੍ਰਹਮਪਤੀ ਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਵਰਤ ਕਥਾ

ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਾਜਾ ਰਾਜ ਕਰਦਾ ਸੀ ਉਹ ਬਹੁਤ ਪਰਤਾਪੀ ਅਤੇ ਦਾਨੀ ਸੀ । ਉਹ ਨਿੱਤ ਗਰੀਬਾਂ ਅਤੇ ਬਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਦਾ ਸੀ । ਇਹ ਗੱਲ ਉਸਦੀ ਰਾਣੀ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੀ ਸੀ , ਉਹ ਨਾ ਹੀ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਦਾਨ ਦਿੰਦੀ ਨਾ ਹੀ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਪੂਜਨ ਕਰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਰਾਜਾ ਨੂੰ ਵੀ ਦਾਨ ਦੇਣ ਵਲੋਂ ਮਨਾ ਕਰਿਆ ਕਰਦੀ ਸੀ । ਇੱਕ ਦਿਨ ਰਾਜਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਖੇਡਣ ਜੰਗਲ ਨੂੰ ਗਏ ਹੋਏ ਸਨ ਤਾਂ ਰਾਣੀ ਮਹਲ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੀ ਸੀ । ਉਸੀ ਸਮੇਂ ਬ੍ਰਹਮਪਤੀਦੇਵ ਸਾਧੂ ਪਹਿਰਾਵਾ ਵਿੱਚ ਰਾਜੇ ਦੇ ਮਹਲ ਵਿੱਚ ਭਿਕਸ਼ਾ ਲਈ ਗਏ ਅਤੇ ਭਿਕਸ਼ਾ ਮੰਗੀ ਰਾਣੀ ਨੇ ਭਿਕਸ਼ਾ ਦੇਣ ਵਲੋਂ ਮਨਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ - ਹੇ ਸਾਧੂ ਮਹਾਰਾਜ ਮੈਂ ਤਾਂ ਦਾਨ ਪੁਨ ਵਲੋਂ ਤੰਗ ਆ ਗਈ ਹਾਂ । ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਸਾਰਾ ਪੈਸਾ ਲੁਟਾਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ । ਮੇਰੀ ਇੱਛਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡਾ ਪੈਸਾ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇ ਫਿਰ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ ਬਾਂਸ ਨਹੀਂ ਵੱਜੇਗੀ ਬੰਸਰੀ ।

ਸਾਧੂ ਨੇ ਕਿਹਾ - ਦੇਵੀ ਤੂੰ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਅਜੀਬ ਹੋ । ਪੈਸਾ , ਔਲਾਦ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ । ਪੁੱਤ ਅਤੇ ਲਕਸ਼ਮੀ ਤਾਂ ਪਾਪੀ ਦੇ ਘਰ ਵੀ ਹੋਨੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ । ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਜਿਆਦਾ ਪੈਸਾ ਹੈ ਤਾਂ ਭੁੱਖਿਆ ਨੂੰ ਭੋਜਨ ਦੇ , ਪਿਆਸਾਂ ਲਈ ਪਿਆਉ ਬਣਵਾਓ , ਮੁਸਾਫਿਰਾਂ ਲਈ ਧਰਮਸ਼ਾਲਾਵਾਂ ਖੁਲਵਾਓ । ਜੇ ਨਿਰਧਨ ਆਪਣੀ ਕੁੰਵਾਰੀ ਕੰਨਿਆਵਾਂ ਦਾ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸੱਕਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਆਹ ਕਰਾ ਦੇ । ਅਜਿਹੇ ਅਤੇ ਕਈ ਕੰਮ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਰਣ ਵਲੋਂ ਤੁਹਾਡਾ ਜਸ਼ ਲੋਕ - ਪਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਫੈਲੇਗਾ । ਪਰ ਰਾਣੀ ਉੱਤੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਪਿਆ । ਉਹ ਬੋਲੀ - ਮਹਾਰਾਜ ਤੁਸੀ ਮੈਨੂੰ ਕੁੱਝ ਨਾ ਸਮਝਾਵੇ । ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਪੈਸਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਜੋ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਵੰਡਦੀ ਫਿਰੂ । ਸਾਧੂ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਡੀ ਅਜਿਹੀ ਇੱਛਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤਥਾਸਤੁ ! ਤੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਕਿ ਵੀਰਵਾਰ ਨੂੰ ਘਰ ਲਿੱਪ ਕੇ ਪੀਲੀ ਮਿੱਟੀ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਧੋਕੇ ਇਸਨਾਨ ਕਰਨਾ , ਭੱਟੀ ਚੜਾਕੇ ਕੱਪੜੇ ਧੋਣਾ , ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡਾ ਸਾਰਾ ਪੈਸਾ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ । ਇੰਨਾ ਕਹਿਕੇ ਉਹ ਸਾਧੂ ਮਹਾਰਾਜ ਉੱਥੇ ਆਲੇਪ ਹੋ ਗਏ ।

ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਸਾਧੂ ਕਹਿ ਕੇ ਗਿਆ ਸੀ ਰਾਣੀ ਨੇ ਉਹੇ ਜਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ । ਛੇ ਵੀਰਵਾਰ ਹੀ ਗੁਜ਼ਰੇ ਸਨ ਕਿ ਉਸਦਾ ਕੁਲ ਪੈਸਾ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਭੋਜਨ ਲਈ ਦੋਨਾਂ ਤਰਸਣ ਲੱਗੇ । ਸਾਂਸਾਰਿਕ ਭੋਗਾਂ ਵਲੋਂ ਦੁਖੀ ਰਹਿਣ ਲੱਗੇ । ਤੱਦ ਉਹ ਰਾਜਾ ਰਾਣੀ ਵਲੋਂ ਕਹਿਣ ਲਗਾ ਕਿ ਤੂੰ ਇੱਥੇ ਰਹੇ ਮੈਂ ਦੂੱਜੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਜਾਉਂ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਥੇ ਮੈਨੂੰ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਕਾਰਜ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ । ਦੇਸ਼ ਚੋਰੀ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਭਿੱਖਿਆ ਬਰਾਬਰ ਹੈ ਅਜਿਹਾ ਕਹਿਕੇ ਰਾਜਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਚਲਾ ਗਿਆ ਉੱਥੇ ਜੰਗਲ ਨੂੰ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਲੱਕੜੀ ਕੱਟਕੇ ਲਿਆਂਦਾ ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਵੇਚਦਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰਨ ਲਗਾ ।

ਇੱਕ ਦਿਨ ਦੁੱਖੀ ਹੋਕੇ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦਰਖਤ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਆਸਨ ਜਮਾ ਕੇ ਬੈਠ ਗਿਆ । ਉਹ ਆਪਣੀ ਹਾਲਤ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਕੇ ਵਿਆਕੁਲ ਹੋਣ ਲਗਾ । ਵੀਰਵਾਰ ਦਾ ਦਿਨ ਸੀ । ਅਚਾਨਕ ਉਸਨੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਨਿਰਜਨ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਾਧੂ ਜ਼ਾਹਰ ਹੋਏ । ਉਹ ਸਾਧੂ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ ਆਪ ਬ੍ਰਹਮਚਰੀ ਦੇਵਤਾ ਸਨ । ਲੱਕੜ ਹਾਰੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਕੇ ਬੋਲੇ - ਹੇ ਲੱਕੜਹਾਰੇ ! ਇਸ ਸੁੰਨਸਾਨ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਤੂੰ ਚਿੰਤਾ ਮਗਨ ਕਿਉਂ ਬੈਠਾ ਹੈ ? ਲੱਕੜਹਾਰੇ ਨੇ ਦੋਨਾਂ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਪਰਨਾਮ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ - ਮਹਾਤਮਾ ਜੀ ! ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਕੁੱਝ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਮੈਂ ਕੀ ਕਰਾਂ । ਇਹ ਕਹਿਕੇ ਰੋਣ ਲਗਾ ਅਤੇ ਸਾਧੂ ਨੂੰ ਆਤਮਕਥਾ ਸੁਣਾਈ । ਮਹਾਤਮਾ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ - ਤੁਹਾਡੀ ਇਸਤਰੀ ਨੇ ਬ੍ਰਹਮਚਰੀ ਦੇ ਦਿਨ ਵੀਰ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਨਿਰਾਦਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਕਾਰਨ ਰੁਸ਼ਟ ਹੋਕੇ ਉਹਨਾ ਨੇ ਤੁਹਾਡੀ ਇਹ ਹਾਲਤ ਕਰ ਦਿੱਤੀ । ਹੁਣ ਤੂੰ ਚਿੰਤਾ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਕਹਿਣ ਉੱਤੇ ਚਲੋਂ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸਭ ਕਸ਼ਟ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਭਗਵਾਨ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੇ ਵੀ ਜਿਆਦਾ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇਣਗੇ । ਤੂੰ ਬ੍ਰਹਮਚਰੀ ਜੀ ਦੀ ਕਥਾ ਕਰਿਆ ਕਰ । ਦੋ ਪੈਸੇ ਦੇ ਛੈਲੇ ਮੁਨੱਕਾ ਮੰਗਵਾਕੇ ਉਸਦਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਬਣਾਓ ਅਤੇ ਸੁੱਧ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਲੇਟੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ੱਕਰ ਮਿਲਾਕੇ ਅਮ੍ਰਿਤ ਤਿਆਰ ਕਰੋ । ਕਥੇ ਦੇ ਬਾਦ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਮ੍ਰਿਤ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਵੰਡਕੇ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਕਬੂਲ ਕਰੋ । ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਭਗਵਾਨ ਤੁਹਾਡੀ ਸਭ ਇੱਛਾਵਾਂ ਪੂਰੀ ਕਰਣਗੇ ।

ਸਾਧੂ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਵਚਨ ਸੁਣਕੇ ਲੱਕੜਹਾਰਾ ਬੋਲਿਆ - ਹੇ ਪ੍ਰਭੇ ! ਮੈਨੂੰ ਲੱਕੜੀ ਵੇਚਕੇ ਇੰਨਾ ਪੈਸਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਜਿਸਦੇ ਨਾਲ ਭੋਜਨ ਦੇ ਉਪਰਾਂਤ ਕੁੱਝ ਬਚਾ ਸਕਾਂ । ਮੈਂ ਰਾਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਇਸਤਰੀ ਨੂੰ ਵਿਆਕੁਲ ਵੇਖਿਆ ਹੈ । ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕੁੱਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਿਸਦੇ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਖਬਰ ਮੰਗਾ ਸਕਾਂ । ਸਾਧੂ ਨੇ ਕਿਹਾ - ਹੇ ਲੱਕੜਹਾਰੇ ! ਤੂੰ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੇ । ਬ੍ਰਹਮਪਤੀ ਦੇ ਦਿਨ ਤੂੰ ਰੋਜਾਨਾ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੱਕੜੀਆਂ ਲੈ ਕੇ ਸ਼ਹਿਰ ਨੂੰ ਜਾਨਾ । ਤੁਹਾਨੂੰ ਰੋਜ ਵਲੋਂ ਦੁਗੁਨਾ ਪੈਸਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸਦੇ ਨਾਲ ਤੂੰ ਵਧੀਅ - ਤਰ੍ਹਾਂ ਭੋਜਨ ਕਰ ਲਵੇਗਾ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮਪਤੀ ਦੇਵ ਦੀ ਪੂਜਾ ਦਾ ਸਾਮਾਨ ਵੀ ਆ ਜਾਵੇਗਾ । ਇੰਨਾ ਕਹਿਕੇ ਸਾਧੂ ਅੰਤਰਧਿਆਨ ਹੋ ਗਏ । ਹੌਲੀ - ਹੌਲੀ ਸਮਾਂ ਬਤੀਤ ਹੋਣ ਉੱਤੇ ਫਿਰ ਉਹੀ ਵੀਰਵਾਰ ਦਾ ਦਿਨ ਆਇਆ । ਲੱਕੜਹਾਰਾ ਜੰਗਲ ਵਲੋਂ ਲੱਕੜੀ ਕੱਟਕੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਵੇਚਣ ਗਿਆ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਦਿਨ ਅਤੇ ਦਿਨ ਨਾਲੇ ਜਿਆਦਾ ਪੈਸਾ ਮਿਲਿਆ । ਰਾਜਾ ਨੇ ਛੇਲੇ ਗੁਡ ਆਦਿ ਲਿਆਕੇ ਵੀਰਵਾਰ ਦਾ ਵਰਤ ਕੀਤਾ । ਉਸ ਦਿਨ ਵਲੋਂ ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਕਲੇਸ਼ ਦੂਰ ਹੋਏ ਪਰ ਜਦੋਂ ਦੁਬਾਰਾ ਵੀਰਵਾਰ ਦਾ ਦਿਨ ਆਇਆ ਤਾਂ ਵੀਰਵਾਰ ਦਾ ਵਰਤ ਕਰਣਾ ਭੁੱਲ ਗਿਆ । ਇਸ ਕਾਰਨ ਬ੍ਰਹਮਪਤੀ ਭਗਵਾਨ ਨਰਾਜ ਹੋ ਗਏ ।

ਉਸ ਦਿਨ ਉਸ ਨਗਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਨੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਯੱਗ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਾ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਭੋਜਨ ਨਾ ਬਨਾਵੇ ਨਾ ਅੱਗ ਜਲਾਵੇ ਸਾਰੀ ਜਨਤਾ ਮੇਰੇ ਇੱਥੇ ਭੋਜਨ ਕਰਣ ਆਵੇ । ਇਸ ਆਗਿਆ ਨੂੰ ਜੇ ਨਹੀਂ ਮੰਨੇਗਾ ਉਸਦੇ ਲਈ ਫ਼ਾਂਸੀ ਦੀ ਸੱਜਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ । ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਸੰਪੂਰਣ ਨਗਰ ਵਿੱਚ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ । ਰਾਜਾ ਦੀ ਆਗਿਆਨੁਸਾਰ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਭੋਜਨ ਕਰਣ ਗਏ । ਪਰ ਲੱਕੜਹਾਰਾ ਕੁੱਝ ਦੇਰ ਵਲੋਂ ਅੱਪੜਿਆ ਇਸ ਲਈ ਰਾਜਾ ਉਹਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਘਰ ਲੈ ਗਏ ਅਤੇ ਲੈ ਜਾਕੇ ਭੋਜਨ ਕਰਾ ਰਹੇ ਸਨ ਤਾਂ ਰਾਣੀ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਉਸ ਖੂੰਟੀ ਉੱਤੇ ਪਈ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਉਸਦਾ ਹਾਰ ਲਟਕਾ ਹੋਇਆ ਸੀ । ਉਹ ਉੱਥੇ ਉੱਤੇ ਵਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ । ਰਾਣੀ ਨੇ ਨਿਸ਼ਚਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੇਰਾ ਹਾਰ ਇਸ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਚੁਰਾ ਲਿਆ ਹੈ । ਉਸੀ ਸਮੇਂ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨੂੰ ਸੱਦਕੇ ਉਹਨੂੰ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਸੁਟਵਾ ਦਿੱਤਾ । ਜਦੋਂ ਲੱਕੜਹਾਰਾ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਕੈਦ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਹੋਕੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਣ ਲਗਾ ਕਿ ਪਤਾ ਨਹੀਂ

ਕਿਹੜੇ ਪੂਰਵ ਜਨਮ ਦੇ ਕਰਮ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਦੁੱਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸੀ ਸਾਧੂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਣ ਲਗਾ ਜੇ ਕਿ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ ਸੀ । ਉਸੀ ਸਮੇਂ ਤੱਤਕਾਲ ਬ੍ਰਹਮਪਤੀ ਦੇਵ ਸਾਧੂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਾਹਰ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਹਾਲਤ ਨੂੰ ਵੇਖਕੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ - ਓਏ ਮੂਰਖ ! ਤੂੰ ਬ੍ਰਹਮਪਤੀ ਦੇਵ ਦੀ ਕਥਾ ਨਹੀਂ ਕਰੀ ਇਸ ਕਾਰਨ ਤੈਨੂੰ ਦੁੱਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ । ਹੁਣ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰ ਵੀਰਵਾਰ ਦੇ ਦਿਨ ਜੇਲ੍ਹ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਉੱਤੇ ਚਾਰ ਪੈਸੇ ਪਏ ਮਿਲਣਗੇ । ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੂੰ ਬ੍ਰਹਮਪਤੀ ਦੇਵ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਰੇ ਕਸ਼ਟ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਣਗੇ । ਬ੍ਰਹਮਪਤੀ ਦੇ ਦਿਨ ਉਸਨੂੰ ਚਾਰ ਪੈਸੇ ਮਿਲੇ । ਲੱਕੜਹਾਰੇ ਨੇ ਕਥਾ ਕਹੀ ਉਸੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮਪਤੀ ਦੇਵ ਨੇ ਉਸ ਨਗਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ - ਹੇ ਰਾਜਾ ! ਤੂੰ ਜਿਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਉਹ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਹੈ । ਉਹ ਰਾਜਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਣਾ । ਰਾਣੀ ਦਾ ਹਾਰ ਉਸੀ ਖੁੰਟੀ ਉੱਤੇ ਲਟਕਾ ਹੈ । ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਕਰ ਦੇਵਾਂਗਾ । ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਾਤ ਦੇ ਸੁਪਨੇ ਨੂੰ ਵੇਖਕੇ ਰਾਜਾ ਸਵੇਰੇ ਉਠਾ ਅਤੇ ਖੁੰਟੀ ਉੱਤੇ ਹਾਰ ਵੇਖਕੇ ਲਕੜਹਾਰੇ ਨੂੰ ਸੱਦਕੇ ਮਾਫੀ ਮੰਗੀ ਅਤੇ ਲਕੜਹਾਰੇ ਨੂੰ ਸੁੰਦਰ ਬਿਸਤਰ ਗਹਿਣਾ ਦੇਕੇ ਵਿਦਾ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮਪਤੀ ਦੇਵ ਦੀ ਆਗਿਆਨੁਸਾਰ ਲੱਕੜਹਾਰਾ ਆਪਣੇ ਨਗਰ ਨੂੰ ਚੱਲ ਦਿੱਤਾ । ਰਾਜਾ ਜਦੋਂ ਆਪਣੇ ਨਗਰ ਦੇ ਨਜ਼ਦੀਕ ਅੱਪੜਿਆ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ । ਨਗਰ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਜਿਆਦਾ ਬਾਗ , ਤਾਲਾਬ , ਰੁਵਾਂ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸੀ ਧਰਮਸ਼ਾਲਾ ਮੰਦਰ ਆਦਿ ਬੰਨ ਗਈਆਂ ਸਨ । ਰਾਜਾ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਇਹ ਕਿਸਦਾ ਬਾਗ ਅਤੇ ਧਰਮਸ਼ਾਲਾ ਹੈ ਤੱਦ ਨਗਰ ਦੇ ਸਭ ਲੋਕ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ ਇਹ ਸਭ ਰਾਣੀ ਅਤੇ ਬਾਂਦੀ ਦੇ ਹਨ । ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਅਤੇ ਗੁੱਸਾ ਵੀ ਆਇਆ । ਜਦੋਂ ਰਾਣੀ ਨੇ ਇਹ ਖਬਰ ਸੁਣੀ ਕਿ ਰਾਜਾ ਆ ਰਹੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਬਾਂਦੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ - ਹੇ ਦਾਸੀ ! ਵੇਖ ਰਾਜਾ ਸਾਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਬੁਰੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਗਏ ਸਨ । ਸਾਡੀ ਅਜਿਹੀ ਹਾਲਤ ਵੇਖਕੇ ਉਹ ਵਾਪਸ ਨਾ ਚਲੇ ਜਾਣ ਇਸ ਲਈ ਤੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਉੱਤੇ ਖੜੀ ਹੋ ਜਾ । ਆਗਿਆਨੁਸਾਰ ਦਾਸੀ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਉੱਤੇ ਖੜੀ ਹੋ ਗਈ । ਰਾਜਾ ਆਏ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਆਈ । ਤੱਦ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਕੇ ਆਪਣੀ ਰਾਣੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਇਹ ਪੈਸਾ ਤੈਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤੱਦ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ - ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸਭ ਪੈਸਾ ਬ੍ਰਹਮਪਤੀ ਦੇਵ ਦੇ ਇਸ ਵਰਤ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ ।

ਰਾਜਾ ਨੇ ਨਿਸ਼ਚਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸੱਤ ਰੋਜ਼ ਬਾਅਦ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਹਮਪਤੀ ਦੇਵ ਦਾ ਪੂਜਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਮੈਂ ਨਿੱਤ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਕਹਾਣੀ ਕਿਹਾ ਕਰਾਂਗਾਂ ਅਤੇ ਰੋਜ਼ ਵਰਤ ਕਰਿਆਂ ਕਰਾਂਗਾ । ਹੁਣ ਹਰ ਸਮਾਂ ਰਾਜੇ ਦੇ ਦੁਪਟੇ ਵਿੱਚ ਛੇਲੇ ਦੀ ਦਾਲ ਬੱਝੀ ਰਹਿੰਦੀ ਅਤੇ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਕਹਾਣੀ ਕਹਿੰਦਾ । ਇੱਕ ਰੋਜ਼ ਰਾਜਾ ਨੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਚਲ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਦੇ ਇੱਥੇ ਹੋ ਆਵਾਂ । ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਸ਼ਚਾ ਕਰ ਰਾਜਾ ਘੋੜੇ ਉੱਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਵੱਲ ਚੱਲਣ ਲਗਾ । ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਕੁੱਝ ਆਦਮੀ ਇੱਕ ਮੁਰਦੇ ਨੂੰ ਲਈ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕ ਕੇ ਰਾਜਾ ਕਹਿਣ ਲਗਾ - ਮੇਰੇ ਭਰਾਵੇ ! ਮੇਰੀ ਬ੍ਰਹਮਪਤੀ ਦੇਵ ਦੀ ਕਥਾ ਸੁਣ ਲਓ । ਉਹ ਬੋਲੇ - ਲਓ ! ਸਾਡਾ ਤਾਂ ਆਦਮੀ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਥਾ ਦੀ ਪਈ ਹੈ । ਪਰ ਕੁੱਝ ਆਦਮੀ ਬੋਲੇ - ਅੱਛਾ ਕਹੋ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੀ ਕਥਾ ਵੀ ਸੁਣਾਂਗੇ । ਰਾਜਾ ਨੇ ਦਾਲ ਕੱਢੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਕਥਾ ਅੱਧੀ ਹੋਈ ਸੀ ਕਿ ਮੁਰਦਾ ਹਿਲਣ ਲੱਗ ਗਿਆ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਕਥਾ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਤਾਂ ਰਾਮ - ਰਾਮ ਕਰਕੇ ਮਨੁੱਖ ਉੱਠਕੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ ।

ਅੱਗੋਂ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਕਿਸਾਨ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਹੱਲ ਚਲਾਂਦਾ ਮਿਲਿਆ । ਰਾਜਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਬੋਲਿਆ - ਓਏ ਭਾਈ ! ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਵੀਰਵਾਰ ਦੀ ਕਥਾ ਸੁਣ ਲਓ । ਕਿਸਾਨ ਬੋਲਿਆ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਕਥਾ ਸੁਣਾਂਗਾ ਤੱਕ ਤੱਕ ਚਾਰ ਖੋਹਣ ਜੋਤ ਲਵਾਂਗਾ । ਜਾ ਆਪਣੀ ਕਥਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਸੁਣਾਓ । ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਾਜਾ ਅੱਗੋਂ ਚਲਣ ਲਗਾ । ਰਾਜੇ ਦੇ ਹਟਦੇ ਹੀ ਬੈਲ ਪਛਾੜ ਖਾਕੇ ਡਿੱਗ ਗਏ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਢਿੱਡ ਵਿੱਚ ਵੱਡੀ ਜ਼ੋਰ ਦਾ ਦਰਦ ਹੋਣ ਲਗਾ । ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਰੋਟੀ ਲੈ ਕੇ ਆਈ ਉਸਨੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਵੇਖਿਆ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤ ਵਲੋਂ ਸਭ ਹਾਲ ਪੁੱਛਿਆ ਅਤੇ ਬੇਟੇ ਨੇ ਸਾਰੇ ਹਾਲ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਬੁੱਢੀ ਦੌੜੀ - ਦੌੜੀ ਉਸ ਘੁੜਸਵਾਰ ਦੇ ਕੋਲ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬੋਲੀ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਕਥਾ ਸੁਣਾਂਗੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਕਥਾ ਮੇਰੇ ਖੇਤ ਉੱਤੇ ਚਲਕੇ ਹੀ ਕਹਿਣਾ । ਰਾਜਾ ਨੇ ਬੁੱਢੀ ਦੇ ਖੇਤ ਉੱਤੇ ਜਾਕੇ ਕਥਾ ਕਹੀ ਜਿਸਦੇ ਸੁਣਦੇ ਹੀ ਉਹ ਬੈਲ ਉਠ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਕਿਸਾਨ ਦੇ ਢਿੱਡ ਦਾ ਦਰਦ ਵੀ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ । ਰਾਜਾ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਦੇ ਘਰ ਅੱਪੜਿਆ । ਭੈਣ ਨੇ ਭਰਾ ਦੀ ਖੂਬ ਮਹਿਮਾਨੀ ਕੀਤੀ । ਦੂੱਜੇ ਰੋਜ਼ ਸਵੇਰੇ ਰਾਜਾ ਜਾਗਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਦੇਖਣ ਲਗਾ ਕਿ ਸਭ ਲੋਕ ਭੋਜਨ

ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ । ਰਾਜਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਨੂੰ ਕਿਹਾ - ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਭੋਜਨ ਨਾ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ , ਮੇਰੀ ਵੀਰਵਾਰ ਦੀ ਕਥਾ ਸੁਣ ਲਵੋ । ਭੈਣ ਬੋਲੀ - ਹੇ ਭਾਈ ! ਇਹ ਦੇਸ਼ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਥੇ ਲੋਕ ਭੋਜਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ । ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਗੁਆਂਢ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਵੇਖ ਆਉਂ । ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਹਿਕੇ ਦੇਖਣ ਚੱਲੀ ਗਈ ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਜਿਸਨੇ ਭੋਜਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ ਆਖੀਰ ਉਹ ਇਕ ਕੁੰਮਿਆਰ ਦੇ ਘਰ ਗਈ ਜਿਸਦਾ ਮੁੰਡਾ ਦਾ ਬੀਮਾਰ ਸੀ । ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲਗਾ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਤਿੰਨ ਰੋਜ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਭੋਜਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ । ਰਾਣੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਦੀ ਕਥਾ ਸੁਣਨ ਲਈ ਘੁਮਿਆਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਉਹ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ । ਰਾਜਾ ਨੇ ਜਾਕੇ ਵੀਰਵਾਰ ਦੀ ਕਥਾ ਕਹੀ ਜਿਸਨੂੰ ਸੁਣਕੇ ਉਸਦਾ ਮੁੰਡਾ ਠੀਕ ਹੋ ਗਿਆ ਹੁਣ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਹੋਣ ਲੱਗੀ ।

ਇੱਕ ਦਿਨ ਰਾਜਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਹੇ ਭੈਣ ! ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਨੂੰ ਜਾਂਵਾਂਗੇ । ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਓ । ਰਾਜਾ ਦੀ ਭੈਣ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸੱਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ । ਸੱਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹਾਂ ਚੱਲੀ ਜਾ । ਪਰ ਆਪਣੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਨਾ ਲੈ ਜਾਣਾ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਭਰਾ ਦੇ ਕੋਈ ਐਲਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ । ਭੈਣ ਨੇ ਆਪਣੇ ਭਾਈ ਨੂੰ ਕਿਹਾ - ਹੇ ਭਾਈ ! ਮੈਂ ਤਾਂ ਚਲਾਂਗੀ ਪਰ ਕੋਈ ਬਾਲਕ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ । ਰਾਜਾ ਬੋਲਿਆ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਬਾਲਕ ਨਹੀਂ ਚੱਲੇਗਾ , ਤੱਦ ਤੂੰ ਕੀ ਕਰੇਗੀਂ । ਵੱਡੇ ਦੁਖੀ ਮਨ ਨਾਲ ਰਾਜਾ ਆਪਣੇ ਨਗਰ ਨੂੰ ਪਰਤ ਆਇਆ । ਰਾਜਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਰਾਣੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਅਸੀਂ ਨਿਰਵੰਸ਼ੀ ਹਾਂ । ਸਾਡਾ ਮੂੰਹ ਦੇਖਣ ਦਾ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁੱਝ ਭੋਜਨ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ । ਰਾਣੀ ਬੋਲੀ - ਹੇ ਪ੍ਰਭੋ ! ਬ੍ਰਹਮਪਤੀ ਦੇਵ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਸਭ ਕੁੱਝ ਦਿੱਤਾ ਹੈ । ਸਾਨੂੰ ਐਲਾਦ ਜ਼ਰੂਰ ਦੇਣਗੇ । ਉਸੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮਪਤੀ ਦੇਵ ਨੇ ਰਾਜਾ ਨੂੰ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ - ਹੇ ਰਾਜਾ ਉਠ । ਸਾਰੇ ਸੋਚ ਤਿਆਗ ਦੇ ਤੁਹਾਡੀ ਰਾਣੀ ਕੁੱਖ ਵਲੋਂ ਹੈ । ਰਾਜਾ ਦੀ ਇਹ ਗੱਲ ਸੁਣਕੇ ਵੱਡੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ । ਨਵਾਂ ਮਹੀਨੇ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਕੁੱਖ ਵਲੋਂ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਪੁੱਤ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ । ਤੱਦ ਰਾਜਾ ਬੋਲਿਆ - ਹੇ ਰਾਣੀ ! ਇਸਤਰੀ ਬਿਨਾਂ ਭੋਜਨ ਦੇ ਰਹਿ ਸਕਦੀ ਹੇ ਬਿਨਾਂ ਕਰੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੀ । ਜਦੋਂ ਮੇਰੀ ਭੈਣ ਆਵੇ ਤੂੰ ਉਸਨੂੰ ਕੁੱਝ ਕਹਿਣਾ ਨਾ । ਰਾਣੀ ਨੇ ਸੁਣਕੇ ਹਾਂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ।

ਜਦੋਂ ਰਾਜਾ ਦੀ ਭੈਣ ਨੇ ਇਹ ਸੁਭ ਸਮਾਚਾਰ ਸੁਣਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਈ ਅਤੇ ਵਧਾਈ ਲੈ ਕੇ ਆਪਣੇ ਭਰੇ ਦੇ ਇੱਥੇ ਚਲੀ ਆਈ , ਉਦੋਂ ਰਾਣੀ ਨੇ ਕਿਹਾ - ਘੋੜਾ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਆਈ , ਗਧਾ ਚੜ੍ਹੀ ਆਈ । ਰਾਜਾ ਦੀ ਭੈਣ ਬੋਲੀ - ਭਰਜਾਈ ਮੈਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੀ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਐਲਾਦ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲਦੀ । ਬ੍ਰਹਮਪਤੀ ਦੇਵ ਇੰਜ ਹੀ ਹਨ , ਜਿਦਾ ਦੀਆਂ ਜਿਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਨਾਵਾਂ ਹਨ , ਸਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ , ਜੇ ਸਦਭਾਵਨਾਪੂਰਵਕ ਵੀਰਵਾਰ ਦਾ ਵਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਥਾ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੁਣਦਾ ਹੈ ਦੂਸਰੇ ਨੂੰ ਸੁਨਾਂਦਾ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਪਤੀ ਦੇਵ ਉਸਦੀ ਮਨੋਕਾਮਨਾ ਪੂਰੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ।

ਭਗਵਾਨ ਬ੍ਰਹਮਪਤੀ ਦੇਵ ਉਸਦੀ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਰੱਖਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਜੇ ਮਨੁੱਖ ਸਦਭਾਵਨਾ ਵਲੋਂ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਦਾ ਪੂਜਨ ਵਰਤ ਸੱਚੇ ਮਨ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸਾਰੀਆਂ ਮਨੋਕਾਮਨਾਵਾਂ ਪੂਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ । ਸੱਚੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਰਾਣੀ ਅਤੇ ਰਾਜਾ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਕਥਾ ਦਾ ਗੁਣਗਾਨ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਬ੍ਰਹਮਪਤੀ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਪੂਰਨ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ । ਇਸ ਲਈ ਸਾਰੀ ਕਥਾ ਸੁਣਨ ਦੇ ਬਾਅਦ ਪ੍ਰਸਾਦ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ । ਸੱਚੇ ਮਨ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਵਿਚਾਰਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜੈਕਾਰਾ ਬੋਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ।